

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. L. V., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MPSV-UM/3851/15/4S-KHK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2016, č. j. 32 Ad 8/2015 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 11 A 18/2013 – 38, zrušil Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MPSV-UM/3851/15/4S-KHK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „úřad práce“) ze dne 20. 1. 2015, č. j. 808/2015/NME. Tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh stěžovatele na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a příspěvek na péči tak zůstal v původní výši 8000 Kč měsíčně.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), zastoupen na základě plné moci svou matkou, v kasační stížnosti žádá „o přezkoumání rozhodnutí ve věci příspěvku na péči“. Uvádí, že trpí spinální svalovou atrofií a obsedantně kompulzivní poruchou, kvůli čemuž potřebuje neustálou pomoc.

[3] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení, a může tedy přistoupit k meritornímu projednání kasační stížnosti. Konkrétně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná.

[4] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.*

[5] Výkladem pojmu *kasační stížnost směřující proti důvodům rozhodnutí soudu* obsaženého v citovaném ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, dospěl k závěru, že „[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná“.

[6] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel by chtěl docílit zrušení rozhodnutí žalovaného a úřadu práce, přičemž však brojí proti rozsudku krajského soudu, který tato obě rozhodnutí již zrušil a žalobě stěžovatele zcela vyhověl. K dalšímu postupu žalovaného ve věci stěžovatele krajský soud uvedl, že žalovaný je povinen podstatným způsobem doplnit posudkové závěry, a to zejména tak, aby odpovídaly na námítky stěžovatele a bylo z nich zřejmé, z jakých důvodů stěžovatel ve světle kritérií daných zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a vyhláškou č. 505/2006 S., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, zvládá či nezvládá bez pomoci jiné osoby základní životní potřeby orientaci a komunikaci a zároveň uvedl, že je třeba, aby posouzení zvládání životních potřeb stěžovatele proběhlo v jeho přítomnosti.

[7] Nejvyšší správní soud má tedy za nepochybné, že stěžovatel byl procesně úspěšným, když krajský soud dle jeho návrhu v žalobě rozhodnutí žalovaného i úřadu práce zrušil a žalovaného zavázal znovu posoudit případ stěžovatele s ohledem na jeho námítky. Krajský soud tedy nemohl rozhodnout „více“ ve prospěch stěžovatele, resp. nelze si představit, že by stěžovatel mohl namítat, že krajský soud měl rozhodnout (výrokem) jinak. V souladu s výše uvedenou judikaturou rozšířeného senátu je nutno považovat kasační stížnost stěžovatele za nepřijatelnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

[8] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná, odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] S ohledem na zjevnou nepřijatelnost kasační stížnosti podle § 104 odst. 2 s. ř. s., kterou nelze žádným způsobem napravit, soud s ohledem na zásady ekonomie řízení neřešil nápravu absence kvalifikovaného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu